

РЕШЕНИЕ

№ 3314

гр. Пловдив, 14.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XV ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на тринадесети септември през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Христо Г. Иванов

при участието на секретаря Елица Ч. Колибаровска
като разгледа докладваното от Христо Г. Иванов Гражданско дело №
20215330107222 по описа за 2021 година

Съдът е сезиран с искова молба от Н. М. К., ЕГН *****, с адрес: гр. П., ул. „П.“ № **, ет. **, ап. *** **против** „Бултир“ ООД, ЕИК 160134040, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, ул. „Барикадите“ № 8, **с която са предявени иски с правно основание чл. 150 във вр. с чл. 262, ал. 1, т. 2 и т. 3 КТ** за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми: 2800 лева – дължимо възнаграждение за 20 дни при 8 часов работен ден положен извънреден труд на национални празници в периода 01.05.2018 г. – 20.03.2021 г. вкл. и 7470 лева – дължимо възнаграждение за 83 дни по 6 часа на ден положен извънреден труд в периода 01.05.2018 г. – 20.03.2021 г. вкл., ведно със законната лихва върху главниците от датата на предявяване на исковата молба – ***** г. до окончателното изплащане на сумите.

Ищецът твърди, че по силата на трудов договор, сключен между страните с № **** от ***** г. и допълнително споразумение от ***** г. към него, изпълнявала длъжността „*****“. По силата на трудов договор № ***** от ***** г., изпълнявала длъжността „*****“, а по силата на трудов договор № *** от ***** г., изпълнявала длъжността „*****“. През по-голямата част от времето /с изключение на м. май и м. юни 2019 г./, основното трудово възнаграждение на ищцата било в размер на сумата от 1200 лв., което ѝ било превеждано по банков път.

Заявява, че част от търговската дейност на ответника е спедиция на стоки, като

основното ѝ трудово задължение било да организира и координира международните превози по сключени договори за спедиция на ответното дружество. Твърди, че въпреки, че през периода 2017 г. – 2019 г. има сключени последователно няколко трудови договори, няма прекъснат трудов стаж при дружеството – работодател. Освен това трудовото ѝ правоотношение винаги било за пълно работно време, при 8 часов работен ден. Поради спецификата на извършваната дейност, много често се случвало превозите да се осъществяват по време на национални празници и в почивни дни, което налагало и тя да работи по същото време. Твърди, че в периода 01.05.2018 г. – 20.03.2021 г., работила на пълно работно време – 8 часа на ден по време на общо 20 неработни дни, официално обявени за национален празник, както следва: за 2018 г. – 01.05.; 07.05.; 24.05.; 06.09.; 24.12; за 2019 г. – 01.01; 04.03; 01.05; 06.05; 06.09; 24.12; за 2020 г. – 01.01.; 03.03; 06.05; 25.05.; 07.09; 24.12; 28.12; за 2021 г. – 01.01; 03.03. Тъй като този труд не ѝ бил заплатен, на основание чл. 262, ал. 1, т. 3 КТ той трябва да бъде начислен двойно. Тъй като среднодневната му работна заплата е 70 лв., то при положен труд при пълен работен ден /8 ч./ден/, дружеството ответник му дължи по 140 лв./ден или общо 2800 лв. за 20 дни извънреден труд на национални празници. Отделно от това през седмица работила по 6 часа в събота, почивен ден по КТ и трудов договор /редувала се през събота с нейна колежка/. Така в периода 01.05.2018 г. – 20.03.2021 г., положила извънреден труд общо през 83 съботи, който труд също не ѝ бил заплатен. При възнаграждение 70 лв. на ден, дължимата ѝ се заплата за 1 час била 8,75 лв. Съгласно чл. 262, ал. 1, т. 2 КТ за извънреден труд в почивни дни ѝ се дължи 75% от работната заплата. Поради това ответникът ѝ дължи по 90 лв. за 83 дни или общо 7470 лв.

Излага, че извънредният труд бил полаган по силата на устно разпореждане на представител на работодателя, след като ищцата вече била постъпила на работа, като ѝ било обяснено в края на работната седмица, че понеже камионите се движат в събота и в празнични дни, трябва да дава дежурства, като се редува с колежката си. При последващото сключване на трудовите договори практиката била вече установена и ясна, поради което полагането на извънредния труд ставало със знанието и без противопоставянето на работодателя.

Сочи, че първият национален празник, за който претендира полагане на извънреден труд е 01.05.2018 г., както и първата събота, за която претендира положен извънреден труд е 05.05.2018 г., което станало при действието на първия трудов договор № **** от *** г., действал до **** г. След тези дати, ищцата полагала извънреден труд с посочената цикличност, а именно: на всеки национален празник и през събота.

При действието на първия трудов договор претендира обезщетение за положен извънреден труд за следните национални празници: за 2018 г. – 01.05; 07.05; 24.05; 06.09; 24.12, а за 2019 г. – 01.01; 04.03 или общо при действието на този договор 7 бр.

национални празници.

Положеният извънреден труд през съботните дни при действието на този договор е: за 2018 г. – 17 дни, за 2019 г. – 8 дни, общо при действието на договора – 25 дни.

При действието на втория трудов договор № ***** г. – извънреден труд, положен на национални празници: 01.05.2019 г.; 06.05.2019 г. или общо за договора 2 бр. национални празници и съответно положен през съботни дни – 6 бр. при действието на този договор.

При действието на третия трудов договор № ***** г. – извънреден труд, положен на национални празници за 2019 г. – 06.09; 24.12; за 2020 г. – 01.01; 03.03; 06.05; 25.05; 07.09; 24.12; 28.12; и за 2021 г. – 01.01; 03.03 или общо за договора 11 броя национални празници. Общият брой на съботите, в които ищцата е работила извънредно при действието на третия договор е 62 дни.

Моли за уважаване на предявения иск. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е депозирал писмен отговор, с който оспорва предявения иск по основание и размер. Счита същия за неоснователен и недоказан.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение, обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, счита за установено от фактическа и правна страна следното:

Безспорно по делото е, че ищцата Н. М. К. е имала сключен трудов договор с ответника „Бултир“ ООД за процесния период. Съдът е допуснал увеличаване **на основание чл.214 ГПК на предявения иск с правно основание чл. 262 ал.1.Зот КТ, съгласно което се претендира** осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми: 4760,42 лева – дължимо възнаграждение за 20 дни при 8 часов работен ден положен извънреден труд на национални празници в периода 01.05.2018 г. – 20.03.2021 г. вкл. и 7470 лева – дължимо възнаграждение за 83 дни по 6 часа на ден положен извънреден труд в периода 01.05.2018 г. – 20.03.2021 г. вкл., ведно със законната лихва върху главниците от датата на предявяване на исковата молба – ***** г. до окончателното изплащане на сумите.

Принципът, установен с Кодекса на труда е положеният извънреден труд да се заплаща с установено по императивен начин диференцирано заплащане съгласно разпоредбите на чл. 262 и чл. 263 КТ. За положения извънреден труд работодателят дължи заплащане на увеличено трудово възнаграждение независимо дали е водил специална книга за отчитане на извънредния труд и независимо дали е издал специална заповед, с която да възложи на работника полагането на извънредния труд. Доказването на извънредния труд в рамките на съдебното производство се извършва с

всички доказателствени средства – писмени, гласни /свидетелски показания/, заключения на вещи лица и др. Доказването на периода/ часовете положен извънреден труд е в тежест на ищеца- работник. В рамките на настоящото производство, ищецът не успя при условията на пълно и главно доказване да установи твърдените от него часове положен извънреден труд. Съдът обръща внимание, че показанията на свидетелите на ищцата Ч. и М. не носят релевантна информация в тази насока, тъй като не боравят с каквато и да било конкретика досежно часовете извънреден труд и периода, за който се твърди да е полаган. Положеният извънреден труд не се установява и посредством представените от ищеца писмени доказателства. Освен това, свидетелката Б. в съдебно заседание разясни, че служителите на ответника работят предимно сутрин с оглед спецификата на работата, което означава, че не се уплътняват пълните 8 часа от установеното си работно време.

Предвид изложеното, то исковете с правно основание чл. 262, ал. 1 КТ за заплащане на положен от ищцата извънреден труд, следва да бъдат отхвърлени като неоснователи.

По разноските:

С оглед изхода на спора, на основание чл. 78 ал.3 ГПК ответникът има право на разноски в настоящото производство. Доказателства за заплатени такива са представени за сумата от 900 лева, представляваща възнаграждение за адвокат за процесуално представителство в настоящото производство, поради до този размер следва да бъде уважена претенцията за тяхното заплащане.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Н. М. К., ЕГН *****, с адрес: гр. П., ул. „П.“ № **, ет. **, ап. *** **против** „Бултир“ ООД, ЕИК 160134040, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, ул. „Барикадите“ № 8, **искове** с правно основание чл. 150 във вр. с чл. 262, ал. 1, т. 2 и т. 3 КТ, с които се иска осъждане на ответника да заплати на ищцата следните суми: 4760,42 лева – дължимо възнаграждение за 20 дни при 8 часов работен ден положен извънреден труд на национални празници в периода 01.05.2018 г. – 20.03.2021 г. вкл. и 7470 лева – дължимо възнаграждение за 83 дни по 6 часа на ден положен извънреден труд в периода 01.05.2018 г. – 20.03.2021 г. вкл., ведно със законната лихва върху главниците от датата на предявяване на исковата молба – ***** г. до окончателното изплащане на сумите.

ОСЪЖДА Н. М. К., ЕГН *****, **да заплати** на Бултир“ ООД, ЕИК 160134040 на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сума в размер от **900 лева**, представляваща сторени разноски в рамките на настоящото производство.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд-Пловдив в двуседмичен срок, считано от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____